

Prințese necuvii incioase

**POVESTIRI ISTORICE
ADEVĂRATE
FĂRĂ FINAL FERICIT**

DE LINDA RODRIGUEZ McROBBIE

RAO Distribuție
 Str. Bârgăului nr. 9-11, București, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

LINDA RODRIGUEZ McROBBIE
Princesses Behaving Badly
 Copyright © 2013, 2017 by Linda Rodriguez McRobbie
 All rights reserved.

First published in English by Quirk Books, Philadelphia, Pennsylvania.
 This Book was negotiated through Livia Stoia, Livia Stoia Agency.

Traducere din limba engleză
 GRAAL SOFT

© RAO Distribuție, 2019
 pentru versiunea în limba română

2019

ISBN 978-606-006-212-7

Cuprins

A fost odată ca niciodată: Introducere

9

RĂZBOINICE

Prințese care au dus propriile lupte

1. Alfhild, prințesa care a devenit pirat	15
2. Pingyang, prințesa care a condus o armată <i>Sapte regine războinice din Antichitate</i>	20
3. Olga din Kiev, prințesa care a devenit sfântă prin vârsare de sânge	25
4. Khutulun, prințesa care a dominat salteaua de lupte	32
5. Lakshmibai, prințesa care a condus o revoltă (cu fiul legat de spate)	37
	41

UZURPATOARE

Prințese care au pus mâna pe putere în lumea bărbaților

6. Hatshepsut, prințesa care a condus Egiptul ca un rege <i>O chestiune de familie: despre incestul regal</i>	51
7. Wu Zetian, prințesa care a devenit împărat al Chinei <i>Calea lui Wei</i>	58
8. Njinga din Ndongo, prințesa care avea concubini travestiți	64
	66

INTRIGANTE

Prințese care au complotat

9. Justa Grata Honoria, prințesa care aproape a distrus Imperiul Roman	75
---	----

10. Isabella a Franței, prințesa „lupoaică“ <i>Prințesele vrăjitoare</i>	79
11. Roxelana, prințesa care a devenit sultană din sclavă sexuală	85
12. Catherine Radziwill, prințesa hărțuitoare	92
13. Stephanie von Hohenlohe, prințesa care petreceea cu Hitler	97
	105

SUPRAVIEȚUITOARE

Prințese care au făcut alegeri controversate și îndoienlnice

14. Lucrezia, prințesa mafiei renascentiste	113
15. Malinche, prințesa care i-a slujit pe cuceritorii țării sale <i>Prințesa care a devenit pradă de război</i>	120
16. Sophia Dorothea, prințesa prizonieră <i>Căsătorie sau spitalul de nebuni?</i>	126
17. Sarah Winnemucca, prințesa acuzată de colaboraționism	127
18. Sofka Dolgorouky, prințesa care a devenit comunistă	134
	136
	144

PETRECĂREȚE

Prințese care și-au trăit viața din plin

19. Christina, prințesa travestită	155
20. Caraboo (alias Mary Baker), prințesa falsă care a tras pe sfâraș Anglia <i>Șase moduri de a te preface că ești prințesă</i>	162
21. Charlotte a Prusiei, prințesa care a organizat o petrecere deocheată	170
22. Clara Ward, prințesa care a fugit cu un țigan... și un ospătar... și un administrator <i>Prințesele dolar</i>	182
	188
	196

23. Gloria von Thurn und Taxis, Printesa Punk care a devenit corporatistă <i>Excese priniciare</i>	200
	206

FEMEI UȘOARE

Prințese celebre pentru isprăvile lor sexy

24. Caroline de Brunswick-Wolfenbüttel, prințesa care nu se spăla <i>Moartea și epoca victoriană</i>	213
25. Pauline Bonaparte, prințesa exhibiționistă	221
26. Margaret, prințesa care a provocat o spargere la bancă <i>Trei prințese care au renunțat la coroană pentru iubire</i>	223
	232
	241

NEBUNE

27. Anna de Saxonia, prințesa care făcea spume la gură <i>Trei prințese nebune (și una care, probabil, nu era)</i>	245
28. Elisabeta a Austriei, prințesa care purta o mască de carne <i>Feriți-vă de piticul negru</i>	250
29. Charlotte a Belgiei, prințesa care l-a speriat pe papă <i>Linie regală directă cu paradisul</i>	258
30. Franziska, amnezica devenită prințesa pierdută a Romanovilor <i>Celebrele ultime cuvinte</i>	265
	266
	272
	273
	282

Bibliografie selectivă

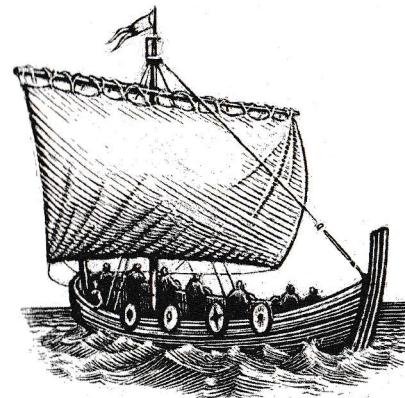
Index

Mulțumiri

287

301

306

Alfhild

Prințesa care a devenit pirat

CCA SECOLUL AL V-LEA
APELE ÎNGHETATE ALE MĂRII BALTICE

Prințesa Alfhild avea de făcut o alegere. Pe de o parte, un Tânăr extraordinar reușise, în sfârșit, să treacă de barierele mortale ale tatălui ei și să o viziteze fără a fi decapitat sau otrăvit. Se putea căsători cu acest Tânăr curajos și se putea bucura de bunăstarea omnică la care trebuiau să aspire femeile din epoca ei. Sau putea să renunțe la viața regală și să devină pirat.

Ce cale credeți că a ales?

Micuța Alfhild, unica fiică a lui Siward al goților, un rege extrem de protector care a trăit în secolul al V-lea, a fost crescută în spiritul modestiei până la un nivel aproape patologic. Se pare că era atât de modestă, încât își ținea fața „ascunsă într-o mantie”, pentru ca frumusețea ei incredibilă să nu îi facă pe bărbații din jur să-și piardă mintile de dorință.

Alfhild avea un motiv bun să își păstreze castitatea cu atâtă înverșunare. Povestea ei apare în *Gesta Danorum (Istoria danezilor)*, o operă în mai multe volume din secolul al XII-lea, scrisă în limba latină de istoricul Saxo Grammaticus. Dacă e să îi dăm crezare lui Saxo, virginitatea era cam singurul lucru de valoare al unei femei. Însă acoperirea feței era doar una dintre măsurile adoptate ca prințesa să rămână neatinsă de vreun bărbat. Potrivit lui Saxo, regele Siward a făcut ceea ce ar face orice tată al unei adolescente frumoase dacă ar putea:

A izgonit-o sub pază foarte strictă și i-a cerut să crească o viperă și un șarpe, dorind să-i apere castitatea cu ajutorul protecției oferite de reptile când acestea aveau să devină mari. Căci ar fi fost greu să intre cineva în camera ei având un zăvor atât de periculos. A decretat și că orice bărbat care încerca să intre și care dădea greș trebuia să se predea pentru a i se tăia capul, acesta urmând a fi înfipt într-un țăruș. Groaza care era astfel asociată dezmațului potolea spiritele încinse ale tinerilor.

A existat totuși un Tânăr al cărui „spirit încins” s-a aprins și mai tare la auzul acestor restricții și care credea că „primejdia încercării o făcea și mai nobilă”. Se numea Alf și era fiul regelui danez Sigar. Într-o zi, Alf a dat buzna în camera lui Alfhild. Îmbrăcat într-o piele însângerată de animal (pentru a înnebuni reptilele, *evidenț*), a ucis viperă aruncându-i în gâtlej o bucătică de oțel încins. De șarpe a scăpat într-un mod mai tradițional: i-a înfipt o suliță în gât.

Deși impresionat de felul în care impetuosul Tânăr danez doborâse barierile sale reptiliene, Siward nu a vrut să-l accepte decât dacă Alfhild „lua o decizie liberă și hotărâtă” în favoarea lui. Într-adevăr, prințesa era fermecată de peștitorul ei curajos, care tocmai îi omorâse

animalele incântătoare de companie; însă mama ei nu era. I-a spus lui Alfhild „să-și cerceteze mintea” și să nu se lase „captivată de aspectul lui fermecător” sau să uite să-i „măsoare virtutea”.

Influențată de sfatul înțelept al mamei, Alfhild a decis că Alf nu era bărbatul potrivit pentru ea. În schimb, s-a hotărât să renunțe la modestie în favoarea hainelor bărbătești și să plece pe mare ca un pirat dezlănțuit, conducând un echipaj de corsari format din femei. Cum e și normal.

BUNĂ, MARINARE!

Nu se știe de ce a decis Alfhild să devină pirat. Saxo nu încearcă să ne explice motivele ei, nici nu ne spune de ce gândeau la fel multe dintre domnițele care au însoțit-o. În ciuda deciziei sale neconvenționale, povestea lui Alfhild era tipică pentru folclorul istoric al timpului dintr-un punct de vedere foarte important: protejarea exagerată a castității, până la excluderea distracției și a siguranței, vorbește despre realitățile și valorile străvechii Scandinavii. Cu siguranță este asemenea altor povești cu fecioare războinice, povești romantice cu luptătoare virgine care au lăsat acul și s-au ridicat la luptă.

Deși nu-i explică mai deloc motivația, Saxo s-a străduit să sublinieze că Alfhild, deși a adoptat în mod neobișnuit „viața de pirat războinic”, nu a fost întru totul unică. Alte femei, susține el, „detestau viața eleganță” și renunțau la „delicatețea și superficialitatea lor firească pentru săbii și arme. Devineau „asexuate”, „devotând lâncilor mâinile pe care ar fi trebuit să le folosească mai degrabă la gherghet. Atacau cu sulițele bărbați pe care i-ar fi topit cu înfățișarea lor, se gândeau la moarte, și nu la cochetării“. Femeile, potrivit lui Saxo, ar fi trebuit să facă treburi de femei și să-și țină fețele drăguțe ascunse pentru a nu stârni pasiunea bărbaților nebănuitori. Faptul că pasiunea nepotolită a acestor bărbați era suficient de primejdioasă încât să determine femeile să ridice arma nu pare să-i fi trecut prin minte.

În orice caz, Alfhild a avut un succes extraordinar ca pirat. Asta nu înseamnă pur și simplu că a pus mâna pe hanger și a început să poarte un petic pe ochi – cum și de ce a izbândit sunt lucruri care nu au pierdut în negura timpurilor. Saxo e cam zgârcit cu detaliile. Dar, în ciuda îndoielilor sale pudice în privința femeilor războinice,

admite că Alfhild „a făcut lucruri dincolo de viteja unei femei“. (hm-hm!) Și-a condus tovarășele către bogății vaste, devenind în cele din urmă căpitanul altui echipaj, de data asta format din bărbați pirați care erau fermecăți de frumusețea ei și cu totul devotați spiritului ei de aventură. Cu timpul, Alfhild a adunat o flotă de nave care prădau vasele ce navigau în apele din dreptul coastei Finlandei.

Dar vremurile bune erau pe punctul de a se sfârși. Alfhild nu s-a gândit la un lucru: încăpătânarea peștitorului ei respins, care omorâse reptilele. Alf nu renunțase la fecioara frumoasă și modestă și o urmărise „în multe călătorii anevoioase“ pe mările acoperite de ghețuri, trecând, la rândul lui, prin câteva confruntări cu pirați. Într-o zi, în timp ce navigau de-a lungul coastei Finlandei, el și echipajul său au întâlnit o flotilă de nave-pirat. Oamenii lui nu au fost de acord să atace o flotă atât de mare cu cele câteva nave ale lor, dar Alf nici nu a vrut să audă, susținând că „ar fi rușinos dacă cineva i-ar spune lui Alfhild că dorința lui de a avansa ar fi stăvilită de câteva nave ieșite în cale“. Oh, cât de ironic...

În timp ce lupta pe mare era în toi, danezii, deși pe punctul de a fi masacrați, se întrebau „cum de aveau dușmanii lor trupuri atât de frumoase și membre atât de suple“. Împreună cu tovarășul său de arme Borgar, Alf a năvălit pe una dintre navele inamice și s-a îndreptat spre pupa, „ucigând tot ce-i stătea în drum“. Dar când Borgar a dat peste coiful celui mai apropiat pirat, Alf a văzut cu uimire că era nimeni alta decât frumoasa Alfhild, „femeia pe care o căutase pe uscat și pe mare și pentru care înfruntase atâtea primejdii“.

În clipa aceea, Alf și-a dat seama „că trebuia să lupte cu sărutări, nu cu arme; că sulitele nemiloase trebuiau date deoparte și că era necesar să aibă o purtare mai blândă față de dușman“. Aceste abordări mai blânde însemnau să o scoată pe Alfhild din hainele acelea asudate de marină și să o vâre în patul său Cald. Și aşa s-au sfârșit zilele de pradă – cel puțin pentru Alfhild.

Limbajul folosit de Saxo pentru a descrie întoarcerea lui Alfhild la viața de prințesă este deosebit de grăitor: el notează că Alf „a prins-o cu nerăbdare“, „a obligat-o să-și schimbe hainele bărbătești“ și „apoi i-a dăruit o fată“. Ce voia cu adevarat Alfhild și ce părere avea despre abandonarea aventurilor ei piraterești nu se știe, probabil pentru că lui Saxo nici nu-i păsa prea mult de acest aspect;

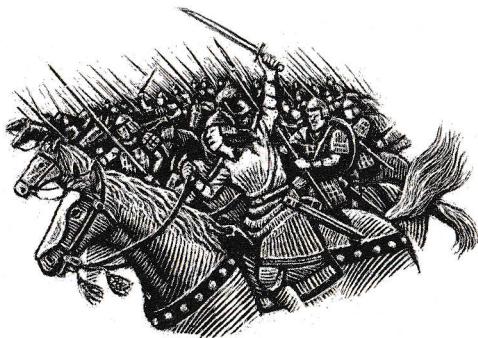
cuvintele pe care le-a ales denotă faptul că Alfhild nu a avut de ales. După aceea, istoria (sau cel puțin Saxo) nu mai are nimic de spus despre ea.

A FOST ODATĂ CA NICIODATĂ O PRINȚESĂ-PIRAT

Povestea lui Saxo despre prințesa modestă devenită pirat s-ar putea să nu fie adevărată. La urma urmei, *Gesta Danorum* este o „istorie“ care include uriași, vrăjitoare și dragoni alături de eroi și conducători adevărați. Cu toate acestea, viața războinică a lui Alfhild pare să se bazeze pe o tradiție reală și, fie că este adevărată sau nu, povestea ei (și a altora din prezentarea amplă a faptelor istorice scrisă de Saxo) a fost considerată instructivă de către cărturari și istoricii de mai târziu în înțelegerea culturii scandinave timpurii și medievale.

Dar ce anume le-a transmis aceasta generațiilor următoare, copiii care probabil ascultau povestea adunată în jurul focului într-o dintre nopțile nesfârșite de iarnă scandinavă? E greu de spus. Pentru noi, cititorii moderni, e dezamăgitor să constatăm că isprăvile lui Alfhild au fost subjugate de un bărbat și de căsătorie. De ce nu a putut fi soție, și mamă, și pirat? Dar înainte de a-i analiza povestea potrivit valorilor feminine din secolul al XXI-lea, să ne amintim că Saxo a conceput propria variantă a istoriei daneze, pentru un public creștin care a trăit aproape șapte sute de ani după Alfhild.

În mâinile lui Saxo, saga lui Alfhild, ea însăși bazată pe tradiția orală pagână veche de câteva secole, întărește stereotipurile creștine de gen. Alfhild e modestă și castă, dar știe și să mânuiască securea săbia, respectând astfel folclorul referitor la femeile războinice. Alf trebuie să-i înfrângă cumva înverșunarea pentru a fi vrednic de ea. Și, desigur, totul se termină cu bine în final, pentru că Alfhild renunță la viața ei de „pirat războinic“, pentru a-și îndeplini rolul de soție și de mamă. Saxo își exprimă foarte clar părerea despre anemenea femei luptătoare – de fapt, petrece mai mult timp compătimindu-le decât descriind viața lui Alfhild.

Pingyang

Prințesa care a condus o armată

CCA 600-623

DINASTIA TANG, CHINA

Nu cobori un împărat corupt de pe tron de unul singur. Ca fiică de general, Pingyang știa acest lucru foarte bine. Așadar, când tatăl și fratele ei se luptau cu armata împăratului, nu a rămas cu mâinile în sân, așteptând să devină pradă de război. A adunat și a comandat propria armată, totalizând peste șaptezeci de mii de oameni. Cu ajutorul ei, tatăl a reușit să obțină tronul imperial și să instaureze o dinastie considerată a fi o epocă de aur în China imperială.

Am menționat și că a făcut toate acestea înainte să împlinească douăzeci de ani?

AŞA TATĂ, AŞA FIICĂ

Pingyang era fiica generalului Li Yuan, comandant de garnizoană în secolul al VII-lea în China, controlând o armată însemnată. Li Yuan nu voia neapărat să fie un lider rebel – era văr îndepărtat al împăratului aflat pe tron –, dar era influent, puternic și ambicioz. Din acest motiv, s-a trezit în cele din urmă în vizorul împăratului paranoic Yangdi, din dinastia Sui.

Yangdi rămâne până în ziua de azi unul dintre marii ticăloși cu mustață răscută din istoria Chinei. Și-a ucis tatăl ca să urce pe tron și, odată ajuns acolo, a risipit banii și puterea militară și țării pe expediții eşuate de ocupare a teritoriilor străine. A folosit ce a mai rămas în vîstorie ca să finanțeze construcții costisitoare spre propria glorie. Când a ajuns falit, a crescut taxele. Dar nimeni nu le putea plăti – Yangdi mobilizase toți bărbații apti pentru armată, lăsând prea puțini care să muncească la ferme și să câștige bani. Între 613 și 614, poporul său împovărat a început să se revolte – la început au fost doar câțiva țărani infomenți, însă răscoala s-a extins în curând la nobili oportuniști și la demnitarii din guvern. Îngrozit, Yangdi a început să arunce în închisoare sau să execute pe oricine îse părea suspicios.

Yangdi se temea de multă vreme de Li Yuan, și pe bună dreptate. Cu siguranță acest lucru avea legătură cu faptul că Li Yuan era un general ambicioz, cu o armată puternică. Dar, mai îngrijorător de atât, se spunea că Li Yuan avea un semn din naștere în formă de dragon sub axila stângă, fiind evident că era destinat să devină împărat. Suspiciunile lui Yangdi s-au confirmat în 615, când o baladă care a început să circule pe străzi vestea că noul împărat avea să se numească Li. Acesta era unul dintre cele mai comune prenume din China, așa că predicția putea să se refere la oricine, însă Yangdi știa sigur care Li reprezenta cea mai mare amenințare.

În 617, Yangdi a dat ordin ca Li Yuan să fie închis, sub pretextul că generalul fusese prins făcând sex cu două dintre concubinele lui Yangdi, o jignire capitală. Dar Yangdi a fost obligat să-și retragă ordinul când a fost amenințat de rebeli, având nevoie de ajutor. Bineînțeles că Li Yuan a văzut dincotro bătea vântul și și-a dat seama că avea de ales: ori să profite de moment și să se răzvrătească fățu, ori să fie zdrobit de panica împăratului. A ales răzvrătirea.

Ajutat de turci cu care se învecinău la est, Li Yuan a adunat o armată de peste treizeci de mii de soldați. Le-a trimis mesaje secrete fiului său, Li Shimin, și ginerelui său, Cao Shao (soțul lui Pingyang), informându-i despre planurile sale. Acest lucru îngreuna puțin situația lui Pingyang și a soțului ei – aceștia locuiau la Curtea împăratului, unde Cao Shao era șeful gărzilor imperiale. Shao i-a spus soției că plănuia să fugă și să se alăture armatei rebele a tatălui ei, dar se temea că ea avea să fie în pericol după plecarea lui. Fără îndoială că Pingyang era în pericol; Yangdi era mai mult decât capabil să o țină ostactică pe Pingyang sau să-i facă rău ca să se răzbune pe tatăl și pe soțul ei. Dar Pingyang nu era genul care să leșine, să se agite și să aștepte cuminte să fie aruncată într-o temniță. I-a spus soțului ei că avea să-și poarte singură de grija și, la câteva zile tensionate după ce el a părăsit palatul, exact asta a făcut.

Pingyang a plecat la moșia familiei din provincia Hu, unde a găsit oamenii murind de foame – nu numai că războiul era în toi, dar o secetă cumplită aduseșe foametea pretutindeni. Așa că Pingyang a deschis magaziile cu alimente pentru masele înfometate, un gest care i-a făcut pe oameni să o îndrăgească pentru totdeauna, dar care i-a și îndatorat, o manevră intelligentă pentru o femeie care urma să aibă nevoie în curând de propria armată.

ARMATA UNEI DOAMNE

Câteva luni mai târziu, forțele tatălui lui Pingyang și cele ale fratelui ei erau angajate într-un conflict sângeros cu armata împăratului. Dându-și seama că supraviețuirea lor depindea de un număr cât mai mare de oameni, Pingyang s-a gândit să-l sporească cu propriii soldați.

A început să recruteze din rândul oamenilor pe care îi salvase de la înfometare, chemându-i pe cei mai puternici să i se alăture în Armata Doamnei. Apoi a întins o plasă mai mare, poruncindu-i unui servitor Tânăr să încearcă să convingă un tâlhar la drumul mare de prin partea locului și pe acoliții acestuia să se alăture cauzei sale. După aceea a trimis alți servitori să găsească alți bandiți și să le ceară acestora să o însوțească. Nu e foarte clar de ce au fost de acord acești tâlhari să i se alăture, dar Pingyang avea avantajul de a se afla de partea ce părea să fie câștigătoare. A făcut alianțe cu cele mai mari și mai puternice grupuri separate de rebeli care acționau în Hu. Ba

chiar i-a convins pe aliații imperiului să-l abandoneze pe Yangdi, inclusiv pe prim-ministrul și pe unul dintre generali, care comanda peste zece mii de soldați. În câteva luni, Pingyang a adunat peste șaptezeci de mii de oameni sub flamura Armatei Doamnei; aceștia au făcut ravagii prin țară, apoi au plecat spre capitala provinciei Hu.

Instinctele bune în privința relațiilor cu oamenii i-au prins bine lui Pingyang în postura sa de general. I-a obligat pe soldați să jure că nu vor prăda și jefui satele pe care le capturau. Mai surprinzător decât atât, după victoriile obținute, soldații împărțeau alimentele locuitorilor din teritoriile Povestea spune că oamenii vedeau în Armata Doamnei o oaste eliberatoare, nu doar o altă hoardă de făcute vorace. Numărul soldaților continua să crească.

Aventurile Armatei Doamnei în provincia Hu l-au forțat pe împărat să trimită trupe care să o înfrunte pe această războinică vitează. Ea le-a înfrânt pe toate, permitând forțelor tatălui și fratelui ei să doboare armata principală a împăratului. La mai puțin de un an de când plecase de la Curte ca să se alăture rebeliunii, Pingyang

împreună cu tatăl, fratele și soțul ei – a intrat cu trupele în palatul imperial din Daxingcheng. Împăratul nu a avut nicio sansă. Se spune că, privind în oglindă în vreme ce țara ardea în jurul lui, i-ar fi spus împărătesei: „Ce cap grozav. Oare cine va fi cel care îl va tăia?“ Yangdi a fugit în sud înainte de sosirea armatelor, abandonându-și palatul și tronul. În cele din urmă, nu a fost decapitat, ci a fost strugulat de propriii consilieri într-o baie publică, în 618.

Li Yuan a capturat palatul și a devenit noul împărat și primul conducător din dinastia Tang – considerată încă epoca de vârf din istoria Chinei imperiale –, luându-și numele de împăratul Gaozu sau „Înaltul strămoș“. Una dintre primele sale hotărâri a fost să o numească pe Pingyang prințesă și să-i ofere statutul de mareșal, având propriul personal și propriile ajutoare militare.

După numai cinci ani, Pingyang a murit. Detaliile morții ei sunt necunoscute; avea doar douăzeci și trei de ani, astfel că variantele cele mai plauzibile sunt boala, moartea la naștere sau asasinatul, având în vedere că vorbim despre China imperială. Când tatăl a plânuit o înmormântare grandioasă, cu tot cu onoruri militare, pentru fiica a cărei îndrăzneală și viteză îl ajutaseră să câștige împăratul, curtenii au întrebat de ce onorează în acest fel o femeie. Li Yuan a răspuns: „Nu a fost o femeie obișnuită“.

În timpul lui Pingyang, chinezoaicile de orice rang se bucurau

de mai mult respect și de mai multă libertate decât femeile din alte societăți contemporane; soții împăraților, de exemplu, erau deseori sfătuiitori politici recunoscuți ai soților lor. Dar Pingyang *a fost* unică. Pe vremea ei, femeile puteau exercita controlul din culise, dar a urca pe cal ca să conduci o armată era ceva cu totul extraordinar. Dacă ar fi trăit, poate că într-o zi ar fi devenit împărăteasă, la rândul ei.

Însă astfel stând lucrurile, tatăl ei a abdicat în anul 626, la doar trei ani după moartea fiicei sale, iar fratele ei a devenit împăratul Taizong. Deși punctată de o serie de răscoale și de conflicte civile, dinastia Tang este considerată una dintre ultimele mari dinastii chineze, o epocă de aur a puterii militare și a poeziei. Pingyang a fost o prințesă războinică, a cărei pricepere la oameni a ajutat la întemeierea acesteia.

Șapte regine războinice din Antichitate

Aceste femei care mergeau călare și îmbrăcau armuri, care obișnuau să bea vin din craniul dușmanilor nimici și foloseau armăsari ce suflau foc pe nări erau tari ca piatra. Sunt doamne pe care nu ai vrea să le înfrunți.

Fu Hao

În 1976, arheologii chinezi au descoperit mormântul remarcabil de bine păstrat și rămas nejefuit al lui Fu Hao, consoarta Regelui Wu Ding din dinastia Shang; aceasta a murit în jurul anului 1200 î.H.

O mare parte din ceea ce se știe despre Fu Hao provine din oasele găsite în mormânt, folosite ca oracol. Pe aceste fragmente de os, ghicitorii chinezi din Antichitate scriau întrebări pentru zei. Oasele erau apoi încălzite până crăpau; ghicitorii interpretau fisurile ca să găsească răspunsuri și scriau pe același os ceea ce citeau. Probabil era o formă de ghicit la fel de exactă precum prevestirile augurilor (cittul în măruntele de păsări), însă le-a permis arheologilor moderni o întreținere a lucrurilor care îi preocupau pe oamenii din vremuri trecute. Multe dintre întrebările despre Fu Hao erau destul de banale, cum ar fi dacă nașterea avea să fie una ușoară sau dacă avea să-i treacă durerea de dinți. (Răspunsul la ambele: probabil că nu.) Dar alte întrebări nu erau la fel de obișnuite, chiar și pentru una dintre cele trei soții principale ale regelui: de exemplu, dacă avea să câștige bătălia sau când era cel mai potrivit moment pentru o anumită jertfă. Fu Hao nu era doar soția lui Wu Ding, era și șamanul și comandantul forțelor sale militare. Îndeplinea ritualuri religioase importante, inclusiv jertfe umane și animale, și a condus armatele spre victorie împotriva triburilor din vecinătate. Cât de respectată era Fu Hao reiese probabil cel mai bine din modul grandios în care a fost condusă pe